

Tevbenin samimiyeti nasıl anlaşılır?

İmam Gazâlî der ki:

Bir kimse düşünün... Gençliğinde her türlü günahı işlemiş; harama dalmış, nefsinin peşinden gitmiş. Yıllar geçmiş, şimdi ihtiyarlamış. Artık o günahları işlemeye ne gücü var ne de imkânı... Sonra dönüp “Tevbe ediyorum” diyor. Acaba bu tevbe makbul olur mu?

Cevap şudur: **Evet, olur.** Çünkü tevbe kapısı henüz kapanmamıştır.

Birileri şöyle diyebilir: “Zaten yapamıyor, mecbur kaldığı için tevbe ediyor.” Fakat bu söz, tevbenin hakikatini anlamamaktan doğar. Çünkü tevbe, sadece günahı terk etmek değildir. **Asıl tevbe; işlenen günahın çirkinliğini idrak etmek, ondan kalben nefret etmek ve bir daha ne kendisini ne de ona benzeyenini işlememeye kesin karar vermektir.**

Onun kalbine Allah muttalidir. Pişmanlığının miktarını Allah bilir. Umulur ki Allah ondan kabul eder. Zahire göre, Allah onun tevbesini kabul eder.

Hakiki tevbe şudur: İnsan, yalnız geçmişte işlediğini değil, **o günahın bütün benzer yollarını da terk etmeye niyet etmelidir.**

Bir insan sadece “şu günahı yapmayacağım” deyip, başka günahlara devam ediyorsa, bu **samimiyet eksikliğine işaret eder.** Çünkü kalp hâlâ o günahın yönüne dönüktür. O günahın benzerlerini de terk etmeye yönelmek **samimiyet göstergesidir.**

Eğer bir kul, işlediği günahlardan dolayı içten bir pişmanlık duyar, Allah için onları çirkin görür ve bundan sonra ne aynısını ne de benzerini işlememeye azmederse **Onun bu tevbesi Allah’ın izniyle kabul olunur.**

Bir insanın gücü artık bazı büyük günahlara yetmeyebilir. Ama samimiyet, yapamadıklarından değil; **yapabildiklerinden anlaşılır.**

Eğer kişi: Yapamadığı günahları terk ettiğini söylüyor ama yapabildiği benzer günahlara devam ediyorsa bu, tevbesinin zayıf olduğuna işarettir.

Fakat: Yapamadıklarını bırakmış, **yapabildiklerini de terk etmeye yönelmişse** işte bu, kalbin gerçekten döndüğünü gösterir.

Çünkü Allah, kulunun ne kadar günah işlediğine değil **ne kadar samimi döndüğüne bakar.**